

Sygn. akt VIII U 904/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Anna Capik-Pater
Protokolant	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2021 r. w Gliwicach

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 2 czerwca 2020 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Anna Capik-Pater

Sygn. akt: VIII U 904/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 czerwca 2020r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., odmówił ubezpieczonej K. W. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem zarobków za lata 2007 – 2016. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na treść art. 183, ust. 6 i art. 108 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 291 ze zm.) i wskazał, że zgodnie z treścią tych przepisów możliwość przeliczenia emerytury przyznanej na podstawie art. 183, zachodzi jedynie poprzez doliczenie składek za okres ubezpieczenia przypadającego po przyznaniu świadczenia. Podkreślił nadto, że przy ustalaniu wysokości części emerytury wyliczonej na podstawie art. 53, przyjął najkorzystniejsze wynagrodzenie z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym, poprzedzających bezpośrednio rok w którym zgłoszono wniosek emerytalny, tj. z lat 1985 – 2014. Dalej zaznaczył, że zgodnie z wnioskiem ubezpieczonej, przyznając emeryturę, przyjął jako najkorzystniejszy wariant określony w art. 183, skutkiem czego środki zgromadzone na subkoncie i w OFE, przekazane zostały rzecz dochodów budżetu państwa i składki zaewidencjonowane na jej koncie zostały uwzględnione w pełnej wysokości. W efekcie przekazania składek z

subkonta i OFE, obecnie brak jest możliwości zweryfikowania emerytury z uwzględnieniem składek zgromadzonych na subkoncie.

W odwołaniu od powyższych decyzji ubezpieczona domagała się zmiany zaskarżonej decyzji, poprzez wyliczenie jej emerytury w sposób określony w art. 25 i 26. W uzasadnieniu i w toku procesu podkreśliła, że w jej ocenie skoro po przyznaniu prawa do emerytury, pozostawała w zatrudnieniu, to winna mieć obecnie możliwość najkorzystniejszego wariantu wyliczenia emerytury, w tym również na podstawie art. 26 jeżeli jej wysokość byłaby korzystniejsza od dotychczas wyliczonej emerytury. Zarzuciła nadto, że w jej ocenie organ rentowy błędnie ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia na poziomie 183,44%, podczas gdy w jej ocenie wskaźnik ten liczony prawidłowo z okresu 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu podlegania ubezpieczeniom winien wynieść 207,92% zaś z 10 kolejnych lat kalendarzowych poprzedzających wnioski o świadczenie, winien wynieść 228,17%. W ocenie odwołującej organ rentowy bezpodstawnie ograniczył kwoty jej rocznych wynagrodzeń, przyjętych do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia, do wysokości maksymalnej podstawy wymiaru składek za te lata, bowiem jej zdaniem ograniczenie takie nie wynika z przepisów ustawy o FUS. Zarzuciła nadto nieprawidłowe przeprowadzenie waloryzacji zaewidencjonowanych na jej koncie składek oraz kapitału początkowego, dokonując niewłaściwego zastosowania waloryzacji rocznej i kwartalnej. Nie zgodziła się też z wysokością zaewidencjonowanych na jej subkoncie składek. Ubezpieczona wskazała też na błąd rachunkowy zawarty w decyzji z 25 maja 2017r., w zakresie części emerytury wyliczonej na podstawie art. 53. Na koniec odwołująca zarzuciła nieprawidłowe przyjęcie przez ZUS wysokości składek odprowadzanych z tytułu jej zatrudnienia

w (...) S.A., za rok 2008. Mianowicie podniosła, że została u tego pracodawcy zatrudniona od 14 kwietnia 2008r., natomiast ZUS w swoim zestawieniu wykazuje składki za 7,5 miesiąca, tj. od maja 2008r., podczas gdy faktycznie zatrudnienie trwało 8,5 miesiąca.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu organ rentowy podkreślił, że ubezpieczona we wniosku o emeryturę, wskazała, iż domaga się ustalenia jej wysokości według najkorzystniejszego wariantu. Równocześnie we wniosku tym, w części II punkcie 3, zawarła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE, na rzecz dochodów budżetu państwa. W konsekwencji organ rentowy dokonał symulacyjnego wyliczenia wysokości emerytury w 2 wariantach, tj. w sposób określony w art. 26 z uwzględnieniem składek zgromadzonych na II filarze oraz na subkoncie, jak również w sposób określony w art. 183, tj. z uwzględnieniem określonego w ust. 3 tego przepisu, wskaźnika korygującego. Wysokość emerytury obliczonej na podstawie art. 26 łącznie z okresową emeryturą kapitałową okazała się niższa niż wysokość tego świadczenia wyliczona na podstawie art. 183 i w konsekwencji ZUS przyjął ten wariant dokonując równocześnie przekazania środków zgromadzonych w OFE, na rzecz dochodów budżetu państwa. Odnosząc się do kolejnych zarzutów, organ rentowy podkreślił, że zgodnie

z treścią art. 15, ust. 1 do wyliczenia podstawy wymiaru części emerytury obliczonej na podstawie art. 53, przyjął wynagrodzenia odwołującej, od których faktycznie zostały odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne. Nie uwzględnił natomiast tej części jej wynagrodzeń za lata 2008 – 2014r., które przewyższały trzydziestokrotność prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, bowiem w tym zakresie nie podlegało ono wliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i w konsekwencji nie może zostać uwzględnione do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury. ZUS przedstawił też szczegółowe wyliczenia w zakresie dokonanych waloryzacji składek i kapitału początkowego. Organ rentowy podkreślił nadto, że w związku z wybraniem dla odwołującego, zgodnie z jej wnioskiem, jako korzystniejszego, wyliczenia jej emerytury na podstawie art. 183, środki zgromadzone w OFE oraz na subkoncie zostały przekazane na dochody budżetu państwa, wobec czego brak obecnie możliwości ustalenia dla niej emerytury z uwzględnieniem składek na subkoncie. Na koniec ZUS przedstawił szczegółowe zestawienie składek odprowadzonych za odwołującą, przez jej pracodawców za lata 2008 i 2012, ze wskazaniem obliczenia ich wysokości oraz okresów za które zostały odprowadzone przez poszczególnych płatników składek

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił:

Ubezpieczona K. W., urodzona (...), wystąpiła 14 grudnia 2015r. z wnioskiem o przyznanie jej prawa do emerytury. Wniosek ten został rozpatrzony decyzją ZUS z dnia 23 grudnia 2015r., mocą której przyznano ubezpieczonej prawo do emerytury od 1 grudnia 2014r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku o to świadczenie.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął zasadę określoną w art. 183, ust. 5 ustawy emerytalnej, tj. przyjął 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26. Do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 53, ZUS przyjął za udowodniony przez ubezpieczoną staż pracy, przypadający do momentu nabycia prawa do emerytury, w wymiarze 35 lat, 8 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 5 lat i 26 dni okresów nieskładkowych. Podstawę wymiaru tej części emerytury, organ rentowy ustalił poprzez przyjęcie zarobków z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu podlegania ubezpieczeniom od roku 1985 do 2014. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 183,44%. Z kolei do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 26, ZUS przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 271.446,41 zł i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 466.824,55 zł, które łącznie, po podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 242,50 miesięcy dało kwotę tej części emerytury w wysokości 3.044,41 zł.

Następnie w związku z zakończeniem przez odwołującą zatrudnienia, ZUS decyzją z 10 kwietnia 2017r., ponownie ustalił wysokość emerytury i podjął jej wypłatę w kwocie zaliczkowej. Do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 53, ZUS przyjął za udowodniony przez ubezpieczoną staż pracy, przypadający do momentu nabycia prawa do emerytury, w wymiarze 36 lat, 9 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych oraz 5 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych. Z kolei do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 26, ZUS przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 319.847,69 zł i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 494.718,77 zł, które łącznie, po podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 230,90 miesięcy dało kwotę tej części emerytury w wysokości 3.527,79 zł.

Ostateczną wysokość emerytury ZUS wyliczył decyzją z 25 maja 2017r. Do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 53, ZUS przyjął za udowodniony przez ubezpieczoną staż pracy, przypadający do momentu nabycia prawa do emerytury, w wymiarze 36 lat, 9 miesięcy i 1 dzień okresów składkowych oraz 5 lat, 4 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych. Z kolei do obliczenia części emerytury ustalonej na podstawie art. 26, ZUS przyjął kwotę składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 322.133,31 zł i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego 494.718,77 zł, które łącznie, po podzieleniu przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 230,90 miesięcy dało kwotę tej części emerytury w wysokości 3.537,69 zł.

W dniu 6 kwietnia 2020r. ubezpieczona złożyła wniosek o ponowne przeliczenie jej emerytury, w szczególności poprzez wyliczenie nowego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem zarobków za lata 2007 – 2016. Domagała się też przeliczenia wszystkich składników emerytury w części ustalonej na podstawie art. 53 i 26 ustawy emerytalnej. Nadto domagał się odpowiedzi w zakresie kwoty składek zaewidencjonowanych na jej subkoncie w ramach II filaru, bez uwzględnienia ich waloryzacji, za poszczególne lata w rozbiciu miesięcznym. Informacji w zakresie przypisania składek wycofanych z OFE oraz przeniesionych ze subkonta, z wskazaniem sposobu ich waloryzacji, jak również przedstawienia sposobu waloryzacji elementów emerytury ustalonych na podstawie art. 26, w tym składek z II filaru, po ich wycofaniu z OFE.

Rozpatrując ten wniosek ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

W toku procesu, organ rentowy przedstawił szczegółowe zestawienie rocznych kwot składek zaewidencjonowanych na koncie odwołującej za lata 1999 – 2013, kwoty składek w rozbiciu kwartalnym za rok 2014 i I kwartał roku 2015 oraz miesięczne kwoty składek od kwietnia do listopada 2015r. ZUS przedstawił też szczegółowe wyliczenie rocznej waloryzacji składek za lata 2000 – 2014, waloryzacji kwartalnej składek rocznych, za I i II kwartał 2015r., waloryzacji kwartalnej składek kwartalnych za II, III i IV kwartał 2014r. oraz I i II kwartał 2015r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, pisemne informacje organu rentowego (k.64-66, 101-102), przesłuchanie ubezpieczonej (k.133). równocześnie Sąd, w oparciu o art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., pominął dowód z opinii biegłego

z zakresu obliczania emerytur, uznając jego przeprowadzenie za zmierzające do przedłużenia postępowania. W szczególności Sąd miał na uwadze, że wszelkie kwestie związane ze sposobem wyliczenia emerytury odwołującej, zostały szczegółowo wyjaśnione w kolejnych pismach procesowych organu rentowego, w oparciu o dokumentację znajdującą się w aktach emerytalnych, której odwołująca nie kwestionowała. Równocześnie sposób zaliczenia poszczególnych składników wynagrodzenia i uwzględnienia poszczególnych składek jest kwestią oceny prawnej, której dokona Sąd, nie zaś kwestią ustaleń faktycznych.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonej nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że do ubezpieczonej, jako urodzonej po dniu 31 grudnia 1948r., która nabyła prawo do emerytury w roku 2014, zastosowanie znajdują zasady obliczania emerytury, określone w art. 183, ust. 5 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z powołanym wyżej art. 183, ust. 5 emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 lub 2013, wynosi:

- 1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz
- 2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Z kolei jak stanowi art. 53, ust. 1 emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Zaś po myśli art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Natomiast zgodnie z art. 25, ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W dalszej kolejności należy też zwrócić uwagę na treść art. 108, ust. 1, który stanowi, że jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. Zgodnie zaś z ust. 2 emerytura obliczona według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5. Z kolei jak stanowi ust. 3 i 4 tego przepisu ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

Zgodnie z kolei z art. 111, ust. 1 wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Przechodząc do rozważań nad niniejszą sprawą, należy zauważyć, że emerytura odwołującej została wyliczona z zastosowaniem reguł określonych w cytowanym powyżej

art. 183, ust. 5, zatem również do jej przeliczenia znajdują zastosowanie przepisy art. 183, ust. 6 w zw. z art. 108 ustawy emerytalnej, nie zaś, jak tego się domaga odwołująca, reguły określone w art. 53 tej ustawy. Faktycznie organ rentowy uwzględnił już odwołującej sporny okres na wysokość świadczenia decyzją z 25 maja 2017r. Jednakże powołane wyżej przepisy art. 183, ust. 6 w zw. z art. 108 wprost przewidują, że doliczenie kolejnych okresów zatrudnienia, nie następuje poprzez ich doliczenie do udowodnionych w momencie przyznania emerytury, okresów składkowych i nieskładkowych, jak tego domaga się odwołująca. Doliczenie takie polega natomiast na powiększeniu kwoty wyliczonej emerytury o kwotę zaewidencjonowanych po przyznaniu prawa do emerytury, składek na ubezpieczenie emerytalne, po ich uprzednim podzieleniu, przez średnie dalsze trwanie życia przypadające na dzień dokonania przeliczenia. ZUS dokonał uwzględnienia spornego okresu zgodnie z opisanym powyżej sposobem.

Odnosząc się z kolei do zarzutu odwołującej odnośnie wyliczenia jej podstawy wymiaru należy uznać, że organ rentowy prawidłowo odmówił jej takiego przeliczenia, bowiem ustalając odwołującej podstawę wymiaru świadczenia w części obliczonej na podstawie art. 53, ustalił podstawę wymiaru w oparciu o zarobki z wybranych 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia, poprzedzających rok zgłoszenia wniosku o emeryturę, tj. rok 2014. Obecnie natomiast odwołująca przedstawiła zarobki również za rok 2014, zatem niemożliwe było ich uwzględnienie, bowiem nie przypadają one w okresie przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę.

Przechodząc do dalszych rozważań nad niniejszą sprawą należy odnieść się do roszczenia odwołującej w zakresie jej żądania uwzględnienia pełnej wysokości jej zarobków z okresu zatrudnienia w (...) S.A.

W tym zakresie należy wskazać na treść art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, gdzie za podstawę wymiaru emerytury i renty przyjmuje się podstawę wymiaru składek. Chodzi tu więc o te przychody, które objęte

są obowiązkiem opłacania składek, natomiast nie o przychody wyłączone z tego obowiązku. Przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, stosuje się nadto przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględnione w podstawie wymiaru. Powyższe koresponduje z zapisem § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz. U. z 1989r. Nr 11, poz. 63 z późn. zm.), w myśl których do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy nie przyjmuje się tych składników wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, a przy ustalaniu czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzeń, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru – tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 20 maja 2014r., w sprawie III AUa 1021/13.

Mając na uwadze powyższe Sąd zwraca uwagę, że zgodnie z art. 19, ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2021r., poz. 432, ze zm.) roczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób, o których mowa w art. 6 i 7, w danym roku kalendarzowym nie może być wyższa od kwoty odpowiadającej trzydziestokrotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy, określonego w ustawie budżetowej, ustawie o przewidywanym budżetowym lub ich projektach, jeżeli odpowiednie ustawy nie zostały uchwalone - z zastrzeżeniem ust. 2 i 9. W konsekwencji od kwoty przewyższającej ten limit nie było obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne.

Odnosząc się z kolei do pozostałych zarzutów, zwłaszcza w zakresie niewłaściwego zastosowania waloryzacji rocznej i kwartalnej kapitału początkowego i zaewidencjonowanych na jej koncie składek, wysokości zaewidencjonowanych na jej subkoncie składek, błędu rachunkowego zawartego w decyzji z 25 maja 2017r. oraz w zakresie nieprawidłowe przyjęcie przez ZUS wysokości składek odprowadzanych z tytułu zatrudnienia odwołującej w (...) S.A., za rok 2008. Sąd miał na uwadze, że organ rentowy przedstawił w tym zakresie szczegółowe wyliczenia i zestawienia, które dla Sądu były przejrzyste, czytelne i przekonujące. Z kolei ubezpieczona skutecznie wyliczeń tych nie zakwestionowała. W szczególności nie przedstawiła żadnych przeciwdowodów pozwalających na skuteczne zakwestionowanie wyliczeń ZUS. Tym samym, w ocenie Sądu, odwołująca nie sprostала ciężącemu na niej obowiązkowi dowodowemu określonymu w art. 6 k.c. i 232 k.p.c.

Reasumując, w oparciu o powyższe rozważania, należało uznać, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa i odpowiada prawu.

W konsekwencji Sąd, na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

(-) sędzia Anna Capik-Pater